



INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

PROJEKT JE SPOLUFINANCOVÁN EVROPSKÝM SOCIÁLNÍM FONDEM
A STÁTNÍM ROZPOČTEM ČESKÉ REPUBLIKY

Pobočky

Vypracovali: Jana Geršlová, Jan Roda, Petr Kyloušek

Akreditační komise se od roku 2007 začala intenzivněji zabývat hodnocením poboček vysokých škol – detašovaných pracovišť a konzultačních středisek (dále jen poboček), která se nacházejí mimo místo, kde má vysoká škola své sídlo. Vycházela a vychází ze základní premisy – zabezpečení výuky na pracovištích mimo sídlo školy musí mít stejně kvalitně zabezpečenou výuku jako v sídle školy, a to musí odpovídat stavu deklarovanému při akreditaci nebo prodloužení platnosti akreditovaných programů zajišťovaných školou na pobočce.

AK má doposud zkušenosti s několika hodnoceními poboček vysokých škol:

- Provozně ekonomická fakulta České zemědělské univerzity v Praze – hodnocení poboček začalo na jaře 2007, návštěvy poboček – vždy tříčlennou pracovní skupinou – probíhaly v dubnu 2007, byly navštíveny pobočky Most, Cheb, Klatovy, Tábor-Sezimovo Ústí, Jičín, Hradec Králové, Litoměřice (zpráva byla projednána na červnovém zasedání AK 2007);
- Vysoká škola podnikání, a.s., Ostrava – hodnocení poboček probíhalo na jaře 2007, návštěvy poboček Praha, Olomouc, Bruntál, Jeseník, Třinec, Nový Jičín a Písek proběhly v květnu a červnu, zpráva byla projednána na červnovém zasedání AK 2007;
- Bankovní institut Vysoká škola, a.s., Praha. Hodnocení začalo začátkem roku 2009, návštěvy poboček probíhaly ve třech až čtyřčlenných skupinách v průběhu března na pobočkách Jihlava, Vyškov, Břeclav, Blatná, Písek, Sušice/Klatovy, Karlovy Vary, Karviná a na Slovensku Liptovský Mikuláš, Banská Bystrica, Galanta (nenavštíveny zůstaly pobočky Jablonec nad Nisou, Teplice, Plzeň a Chrudim).
- Evropský polytechnický institut, s.r.o., Kunovice – hodnocení poboček (v Kroměříži a Hodoníně) probíhalo od ledna 2010, návštěva proběhla 1. května 2010 (zpráva byla zveřejněna na červnovém zasedání AK 2010)
- V současné době probíhá hodnocení poboček Univerzity J. A. Komenského (rozšířené na hodnocení celé školy), poboček Metropolitní univerzity Praha, poboček Středočeského vysokoškolského institutu Kladno a Vysoké školy hotelové Praha.

Organizace a řízení poboček

Ve velké většině případů měly pobočky kombinovanou formu studia, takže se výuka koncentrovala především do pátečního odpoledne, sobot a dokonce v řadě případů i nedělí. Bývá zvykem, že pobočku vede někdo z vedení školy, ve skutečnosti však mívají tu „opravdovou“ vedoucí funkci vedoucí střediska (na starosti má celý chod pobočky, starost o učebny, studenty, vyučující, o stravování, tipy na ubytování apod.). V řadě poboček se ÚPS několikrát stalo, že tito vedoucí také sestavovali rozvrh, dokonce oslovovali pedagogy dalších škol v místě pobočky vysoké školy, zdali by byli ochotni učit, vozili je do a z výuky apod.

Pobočky měly ve většině případů dohodnutou koordinaci s centrálou v zabezpečování učebních textů, literatury.

Na pobočkách většinou v dohodnutou dobu fungoval zástupce studijního oddělení, který byl k dispozici studentům. Zapisování výsledků zkoušek a zápočtů probíhalo na pobočkách různě – v závislosti na spolehlivosti systému elektronického propojení s centrálou apod.

Některé pobočky spolupracují s místní správou a samosprávou – bývají tam spolupořádány kurzy, školení, někde byly dokonce realizovány kurzy celoživotního vzdělávání, které byly postupně propojovány s přechodem studentů (uznáváním jejich zkoušek) do bakalářského studia. ÚPS se setkaly dokonce s případy, že pro jazykovou přípravu byly organizovány pro bakaláře placené kurzy CŽV se stejnými pedagogy, kteří pak studenty zkoušeli (ti, co do kurzů nechodili, měli u zkoušky problémy).

Pro chod poboček je významný zájem měst o to, aby u nich fungovala vysoká škola („vzdělání jde za lidmi“), proto mívaly vysoké školy i podporu při pronájmu míst pro výuku či hledání dalších prostor.

V řadě případů jsme zaznamenali i významné napojení na podnikovou sféru – nejen kvůli možnosti zvyšování kvalifikace zaměstnanců firem, ale i např. zapojení odborníků z praxe do života školy, buď v rovině možné volby témat kvalifikačních prací (dosud poměrně málo využívané), tak i v rovině vedení těchto prací (členové ÚPS v řadě případů narazili na to, že tyto práce nemají požadovanou akademickou úroveň).

Systém studia na pobočkách

Pobočky mají vypracován a stanoven svůj vlastní rozvrh hodin. Vzhledem k tomu, že na pobočky dojíždějí vyučující ze sídla školy (obzvláště při větších vzdálenostech), bývá zařazována výuka do větších časových bloků stejného předmětu (se zařazením přednášky a cvičení, což je náročné ve vztahu ke studentům a neumožňuje průběžnou pedagogickou práci).

Na pobočkách se v mnoha případech projevila nespokojenost studentů s výukou jazyků – většinou se jedná o místní lektory, kteří učí po dohodě s vedením školy (u kombinovaného studia se jedná především o různou úroveň znalostí jazyka a nedostatečně stanovená pravidla pro hodnocení těchto různých úrovní znalostí.), často musí dodatečně platit u určité jazykové školy či ve speciálním jazykovém kurzu.

Souvislosti s kurzy celoživotního vzdělávání

Některé pobočky jsou svázány i s dalšími institucemi regionu – v jejich prostorách někdy probíhají rekvalifikační kurzy či školení pro určité instituce. Zřejmě se jednalo o další komerční aktivity školy v místě pobočky.

Pobočky a absolventi VOŠ

V řadě případů došlo k dohodě mezi vedením vysoké školy a VOŠ, většinou jde o přesně stanovená pravidla přijímání, při osobních návštěvách a rozhovorech se studenty se ukazuje, že řada vyučujících z VOŠ působila zároveň na vysoké škole/pobočce a že bylo uznáno více zkoušek, než stanovila pravidla pro přijetí. Tato zkrácená doba studia pro absolventy VOŠ byla tak provázena skutečností, že předměty uznávala na vysoké škole tatáž osoba, která učila zároveň na VOŠ (v tabulkách o personálním zabezpečení se uvádějí další úvazky na vysokých školách, čili o tom, kdo učí na školách nižšího typu se AK většinou dovídá jen zprostředkovaně nebo při hlubším hledání pomocí vyhledávačů.

Dodržení akreditace z hlediska personálního zabezpečení

Personální zabezpečení předmětů by mělo být shodné (s výjimkou jazykových kurzů, které bývají zabezpečovány místními lektory) jako v centru se sídlem školy. U poboček se projevuje „bolest“ vysokých škol – pedagogové v kategorii docent nebo profesor zároveň působí na dalších vysokých školách ne vždy je patřičný docent či profesor dokonce i v centru – již jen časově zvládnout přesuny bývá při velkých vzdálenostech náročné, neřku-li vyčerpávající – a kde je potom čas, který by měl být věnován studentům ke konzultacím či ke kvalitnímu zabezpečení výuky. Tito de facto externisté nemohou být schopni na pobočce spoluvytvářet vysokoškolské prostředí a nevytváří se ani dostatečné předpoklady pro rozvoj školy (nehledě na to, v jakých budovách se často pobočky vyskytují – viz níže).

Kvůli poměrně vysokému pedagogickému zatížení pedagogů (zaviněnému především dojížděním a dalšími úvazky) klesá jejich tvůrčí práce, publikace a jejich kvalita – platí pro celou školu.

Kromě toho řada pedagogů na pobočkách se rekrutuje z místních středních škol, VOŠ či jiných vysokých škol, případně z praxe. Jejich kvalifikace neodpovídá nárokům na personální zabezpečení bakalářských a na některých pobočkách i magisterských studijních programů a oborů. Vyučující jsou v řadě případů bez vědecko-pedagogické kvalifikace.

Existence poboček, zejména u škol, které jich mají vysoký počet, vyvolává silné pochyby o koherenci výuky akreditovaných programů a oborů. Naskytá se proto závažná otázka: když vysoká škola zavede akreditovaný program na některé pobočce, předpokládá se, že zajistí ekvivalentní kvalitu průběhu studia a výstupu v centrále i na pobočce. Je tomu tak ve skutečnosti? Můžeme tvrdit, že studium v centrále je stejně kvalitní na všech pobočkách, lépe řečeno, že diplom z pobočky A je stejně kvalitní jako z pobočky B a z pobočky C? Nemluvě o vysokých školách, které poboček mají více než tři.

Je to vůbec diplom téže vysoké školy, když vidíme, že pedagogická konfigurace je na každé z poboček jiná, ba v některých případech silně, více než z poloviny, závislá na místních vyučujících? Kdo vlastně vytváří vysokoškolské prostředí na dané pobočce: dojíždějící a pendlující pedagogové „centrální“ či „místní“? Jedná se ještě o tutéž vysokou školu? Nejedná se jen o nálepku pracovišť, které jsou sice spojeny s centrálou, ale každé personálně jinak, takže se spíše jedná o konglomerát bez jednotícího ducha společenství, které je ve slově universitas?

Zkušenosti z kontrol a přehledů výuky a vyučujících na jednotlivých pobočkách ukazují (viz v příloze rozbor případu jedné vysoké školy), že studium koncipované v rámci systému poboček představuje závažná úskalí:

1. Často chybí docent či profesor, který by nebyl vytížen jiným úvazkem na jiné univerzitě a který by se plně mohl věnovat rozvoji studia daného oboru v centrále a na všech pobočkách. Chybí tedy jednotící osobnost vytvářející jednotný studijní a vědecký rámec pro činnost ostatních pedagogických pracovníků a studentů.
2. Pokud taková osobnost chybí, nelze vytvořit skutečné vysokoškolské prostředí, zvláště tam, kde studium probíhá většinou kombinovanou formou.
3. Ukazuje se, že nejvyšší počet poboček, kdy by bylo možno zajistit jistou soudržnost s ústředím školy, je nanejvýš jedna pro každý obor, a to za podmínky, že jádro pedagogů nebude mít kromě plného úvazku na dané škole ještě další pracovní úvazky. Při dvou pobočkách již vzniká problém pracovního vytížení. Rozhodně nelze udržet kompaktní výuku studijního oboru u více než dvou poboček.

Dodržení akreditace z hlediska obsahového

To souvisí také i s prací a úkoly pedagogů, kteří na pobočkách působí: často studenti mají problémy dostat se k odborné literatuře, časopisům (viz zdroje), pedagog jim vytvoří jakési kompendium, „výcuc“ toho, co bude chtít u zkoušky (bývá to také nazýváno zcela neprávem „studijní oporou“) a studenti se to středoškolským způsobem naučí. ÚPS se nezdá, že při návštěvách u studentů stalo, že si pochvalovali, že „pan profesor byl tak hodný, on nám to všechno nadiktoval, co pak chtěl, abychom uměli“.

Vyučující často neznají ani studijní zátěž (kredity), požadavky na absolvování předmětů.

Bakalářské práce

Některé vysoké školy státnice a obhajoby bakalářských prací na pobočkách neorganizují, ale studenti práce píšou, někdy je organizován bakalářský seminář, ale spíše studenti komunikují jen přes internet.

V celkovém pohledu je jejich úroveň hodně špatná, nejčastější problémy jsou:

- bakalářské práce vybočují svým tématem z oboru, ve kterém mají být obhájeny: zde selhává vedení školy, které témata prací schvaluje;
- bakalářské práce mají příliš obecné vymezení, široké, nekonkrétní – dtto.
- vedoucí bakalářské práce v řadě případů není pedagogem vysoké školy (například z praxe), nemá o zásadách psaní odborného textu příliš přehled (kromě toho řada pedagogů nepublikuje, – jak mohou pak úspěšně vést své studenty k odborné práci?)

- vedoucí bakalářských prací mají na starosti příliš velké množství prací – není možné, aby je vedli kvalitně, nemají časový prostor se studentům věnovat;
- k tomu přistupuje, jako další faktor, že se většinou jedná o studenty kombinovaného studia, kteří se na pobočkách ocitají mimo velká vzdělanostní střediska a do kontaktu s vyučujícím a hlavními zdroji informací přicházejí mnohem méně než jejich kolegové v „centru“;
- snaha získat co nejvíce studentů (logika zisku) s minimálními náklady, výsledkem je: povšechnost, povrchnost, mimooborové zaměření jsou důsledkem této situace;
- v bakalářských pracích se velmi výjimečně odrážely potřeby regionu, města, místa, profilujícího odvětví apod. i přes velkou angažovanost měst a míst, kde pobočky sídlí;
- bakalářské práce jsou pojaty středoškolsky, často se v uvedené literatuře objevily internetové zdroje typu wikipedia či www.seminarky.cz.

Problémem nejen poboček, ale i škol (především soukromých) je elektronické zpřístupnění bakalářských prací, které prošly obhajobou, spolu s posudky a výsledkem obhajoby. Prozatím je na řadě škol možné zjistit pouze jejich seznam.

Zapojení pobočky do tvůrčí činnosti školy, vnitřní hodnocení ze strany studentů

Tvůrčí činnost takřka neexistuje, studenti se sice mohou účastnit akcí v centrále, ale nevyužívají, v regionech škola nic neorganizuje.

Vnitřní hodnocení spíše neprobíhá, pokud ano, nebyli studenti s jeho výsledky seznamováni (byť vedení škol několikrát přiznalo, že s negativně hodnocenými pedagogy hovořilo, nicméně zpětná vazba ke studentům nebyla).

Studenti na pobočkách

Ve všech hodnoceních AK byli členy ÚPS také zástupci Studentské komory Rady vysokých škol. Jejich zjištění doplňovala obraz o situaci na pobočkách – měli možnost beze svědků diskutovat se studenty. Studenti na pobočkách jsou ve velké většině spokojeni s tím, že mohou studovat v místě bydliště nebo v jeho okolí. Většina výhrad patřila buď k informačnímu zabezpečení či komunikaci se školou. Kritika směrem k pedagogům se téměř nevyskytovala, náročnost studentům vyhovovala, konzultace a kontakty s vyučujícími probíhaly ve velké většině e-mailem, na řadě poboček se ale také objevila i zkušenost z centra s pedagogy z jiných škol – ti si je zvali ke konzultacím na svá „domácí“ pracoviště jiné vysoké školy.

Na některých pobočkách si studenti stěžovali jednak na nedostatek vypsání termínů ke zkouškám, případně se objevovaly zcela svérázná omezení volby volitelných předmětů – z nabídky několika byl otevřen – údajně pro malý zájem – např. pouze jeden.

Na menších městech, kde jsou prostory k výuce např. na jejich okraji, se objevily i logistické problémy stravování či zabezpečení nápoji – většinou si ale studenti poradili vlastními silami. Je nutné také podotknout, že studenti (především kombinovaného studia, kteří se po letech znovu vrátili do školních lavic) nemají vůbec srovnání a nevědí, že to, co prožívají ve výuce na pobočkách, s typickým tvůrčím vysokoškolským studiem nemá vůbec nic společného.

Zázemí školy, vybavení školy, budovy a prostory, informační zdroje, technika

Výuka na pobočkách se – až na několik výjimek – realizuje v budovách středních, odborných i základních škol, v kulturních domech, ve společenských místnostech rekreačních středisek. – jedná se většinou o kombinovanou formu výuky, která začíná po skončení řádné výuky školy od pátečního odpoledne. Vedení pobočky, pedagogové apod. mají většinou vyhrazenou místnost, je problematické zázemí pro studenty – chybí prostory na odložení věcí/šatny, je limitováno prostředí studoven, knihovny. Nemá místnost pro konzultace. Tyto prostory také velmi negativně ovlivňují dojem – prostředí neodpovídá standardům vysokoškolského rázu studia.

Charakter učeben, výzdoba, ale také i jejich kapacita, neodpovídají vysokoškolskému standardu, v řadě případů se členové ÚPS setkali dokonce s nedůstojnými prostory (i když byly všude „čerstvě“ před návštěvou instalovány nové nástěnky a cedule).

Je možno se ptát po příčinách někdy velice tristní situace. Za první lze označit „provizorium“. Otevření pobočky většinou vyplývá z konjunkturálního chování zakladatelů. Je nutno využít mezery na trhu, a to co nejdříve, před ostatními. Mnohdy chybí serióznější úvaha, dlouhodobější záměr v budování výukové instituce. Upřednostní se okamžitá návratnost před opravdovým úmyslem vybudovat vysokoškolské pracoviště. Proto se pronajmou prostory, kde se to zdá příhodné, v budovách tak cizích univerzitnímu prostředí, jako jsou základní školy, a v místech tak cizích, jako jsou malá okresní města na periferii kulturního dění, ba pohraniční víscky. Asi jen výjimečně a zcela okrajově, se přistupuje ke skutečnému budování vysokoškolského prostředí. V převážné většině případů se pronajaté prostory jen trochu přizpůsobí, „vyzdobí“. V žádném případě se do poboček neinvestuje tak, aby bylo patrné a uvěřitelné, že zde centrála chce zřídit plnohodnotné pracoviště. Možná proto, že od počátku byla pobočka otevřena jako provizorium na pět, nejvýš deset let, a tedy investice se omezují na rozumné minimum. Možná také proto, že vytvořit skutečné vysokoškolské prostředí daleko přesahuje investiční možnosti řady škol, které pobočky otvírají.

Druhá příčina tristní situace souvisí s první: jak má student vstupující do pronajaté budovy základní školy v bývalém okresním městě uvěřit, že vstupuje na vysokoškolské pracoviště? Zvláště je-li to student kombinovaného studia a přímá výuka se odehrává v pátek odpoledně či v sobotu, kdy školní budovy jsou liduprázdné a v prázdných prostorách a na schodištích se potkávají nejvýš dvě desítky studentů, kteří do výuky toho dne přišli.

Třetí příčina tkví v samotné strategii poboček některých škol, totiž přiblížit co nejvíce školu studentům. Proto vznikly pobočky v bývalých okresních městech a jinde. Ve školních škamkách se tak často potkávají sousedé, kolegové z kanceláře, známí známých. Zkrátka zcela chybí onen důležitý rozměr univerzitních center, kde se mísí populace, protínají vzdálená místa, konfrontují zkušenosti. Nelze podceňovat tento psychologicko-sociální rozměr. Jak má pedagog otevřít okna širokému vzdělání a rozhledu, když mezi studenty, často již středního věku, převládá neodbytný pocit, že nejsou „jinde“, ani ne za humny, že si jen „zašli“ na univerzitu, jako se zajde do obchodu? Psychologicky vzato, vzdělání přestává být vzácné a ceněné, když za ním nemusíme jít daleko, ale máme je za rohem.

Taková zdánlivá imponderabilia – prostředí, sociologický a psychologický vzorec chování – znesnadňují, ne-li znemožňují navodit vysokoškolský typ výuky, kde pedagog by měl být jen průvodcem samostatného studentova růstu. Jsme spíše svědky regrese: i pedagog v takové situaci podlehne okolí a přizpůsobí se prostředí i chování studentů. Vysokoškolský přístup k výuce se vytrácí jak u pedagoga, tak u studentů, a to tím spíše, že drtivá většina z nich žádné skutečné vysokoškolské prostředí nezažila, a považují prostředí a způsob studia za vysokoškolské, ač se takřka v ničem neodlišují od střední školy.

Největším problémem studentů na pobočkách je vybavení knihovnou. Většinou se jedná o malou místnost, kde je v regálu několik učebnic, jednotlivé sady učebních opor, časopisy běžného charakteru bez specializovaných časopisů odborných, sborníků, přístupů k dalším zdrojům. V některých pobočkách je celá knihovna vměstnána do tří poliček neobjemné skříně, která je nadto umístěna „ve sborovně“ nebo v „ředitelně“, tedy mimo bezprostřední dosah studentů. Pobočka vysoké školy tedy mnohdy nedisponuje ani takovým fondem jako běžné základní školy.

Studenti proto často spoléhají na pedagogy, že jim vše přinesou, případně je sami pedagogové odkazují na jiné knihovny – místní lidové knihovny v městech bez další VŠ či knihovny jiných vysokých škol. Knihovny nemají základní periodika oborů, které se na škole studují, nejsou zakoupeny žádné databáze pro přístup k odborným periodikům. Pobočky tak přístup k odborné literatuře nezajišťují, školy jen většinou zpracovávají vlastní učební texty. Dochází pak k tomu, že studenti jsou v rámci svého vysokoškolského studia pracovat pouze se zdroji z internetu a učebními texty, nemohou získat základní návyky odborné práce a pracují s nekvalitními zdroji – výsledek se dostavuje především v podobě nekvalitních bakalářských prací.

V době internetu a situaci, kdy studenti mají své PC, se přístup k těmto zdrojům zlepšuje, stále častěji na pobočkách funguješ wi-fi síť.

Kontroly ovšem zjistili, že i ty pobočky vysokých škol, které se vybavily velice výkonným počítačovým systémem umožňujícím všestranné možnosti (komunikace vedení-vyučující, vedení-studenti, vyučující-studenti, diskusní skupiny, vkládání výukových programů, „odevzdávání“ apod.), tento systém nedokážou využívat a je zcela ladem. Lze v tom spatřovat jisté selhání jak vedení vysoké školy, tak vedení poboček, tak vyučujících: studenti tak nejsou často uváděni do moderních způsobů komunikace a ta se nestává jejich další běžnou kompetencí.

Pobočky mimo ČR

AK má prozatím zkušenost s hodnocením pouze poboček BIVŠ na Slovensku. Ukazuje se však, že je obtížné především v dalších jazykových mutacích a zapojení místních pedagogů hodnotit fungování těchto poboček – vhodným řešením by byla jednotná dohoda o povinné akreditaci v té dané zemi (při znalosti místního portfolia pedagogů a jejich kvalit).

Podle signálů, které má AK k dispozici, je velkým problémem i situace v pobočkách na Ukrajině. Jsou určitá podezření, že je zneužívána možnost získání viz, podobná rizika jsou ovšem i u řady dalších poboček či soukromých škol.

Doporučení:

1. Pojem pobočka by se měl dostat do zákona, tak aby pobočky podléhaly akreditační proceduře a schválení AK, při dodržení za standardních podmínek, tak aby výuka na pobočkách byla rovnocenná výuce v sídle školy.
2. Musí být dodrženo totéž personální obsazení klíčových předmětů, a to i s ohledem na reálné úvazky v souhrnu všech detašovaných pracovišť a ústředí, případně v zahraničí.
3. Musí se dodržovat obsah akreditace i studijní zátěž a požadavky na studenta.
4. Musí být schváleny, žádostí na MŠMT, výukové prostory.
5. Nedodržení podmínek akreditace pobočkou má za následek odebrání akreditace nejen pobočce, ale celé škole.

Příloha:

Personální zabezpečení poboček jedné vysoké školy

Vysoká škola má centrálu v Praze a pobočky ve třech městech v Čechách, kde rovněž existují univerzity. Je to tedy jedna ze solidnějších soukromých univerzit, které otevírají své pobočky s jistým rozmyslem. Tím spíše lze poukázat na slabiny systému poboček, neboť máme dobrou případovou studii disparátního personálního zabezpečení, které nemůže nemít dopad na kvalitu univerzitního prostředí, ne-li na kvalitu studia.

Na všech třech pobočkách uvedené univerzity se studují dva totožné obory, z toho jeden v magisterském cyklu, na dvou z nich jen dva. Vysoká škola usiluje, aby v centrále a na pobočkách učili alespoň částečně titíž vyučující, tedy aby jádro oboru mělo pokud možno ekvivalentní personální zajištění. A toto jádro je na každé pobočce rozšířeno o místní vyučující, případně o odborníky z praxe.

Co nám však ukáže celkový přehled pedagogů na všech třech pobočkách? U prvního z oborů, který se zaveden na všech třech odbočkách najdeme jen jediné jméno vyučujícího, který svůj předmět vyučuje ve všech pobočkách. A to se ani nejedná o vyučujícího, který by na dotyčné univerzitě působil na celý úvazek, protože jeho hlavním zaměstnavatelem je UK Praha. V kategorii docent a profesor pak najdeme jen vyučující, kteří působí v šesti případech jen v centrále a na jedné z poboček, ve třech případech v centrále a na dvou z poboček. Všichni pak mají buď celý nebo částečný úvazek ještě na jiné vysoké škole či jiném pracovišti. V kategorii odborný asistent (Ph.D.) není situace rozdílná. Vlastně zde nenajdeme nikoho, kdo by působil v centrále a na všech pobočkách a zároveň neměl další úvazek jinde.

U druhého z oborů, který je zaveden na všech pobočkách, je situace jen o málo lepší: jsou zde tři pedagogové ubiquisté v kategorii profesor a docent, avšak i oni (vyjma jednoho) jsou celým úvazkem vázáni na jiné státní vysoké škole a na dotyčné soukromé škole s pobočkami jen úvazkem částečným. To značně snižuje míru jejich působení v prospěch soukromé univerzity.

U oboru (magisterského), který se studuje jen na dvou z poboček, by zdánlivě mohla být situace příznivější. Leč není tomu tak. Najdeme zde jen dva vyučující působící jak v centrále, tak na obou pobočkách. Jsou to odborníci z praxe, zaměstnanci ministerstev, bez docentury či profesury, mající s vysokou školou jen dohodu o pracovní činnosti. Nepatří tedy k profilujícím pedagogům

Přičtíme k výše uvedeným údajům počty vyučujících, kteří působí jen na dané pobočce, a nejsou tedy nijak spojeni s centrem. Většinou jsou to místní pedagogové, z větší části zaměstnaní na státní univerzitě v daném místě, nebo jsou to odborníci z praxe. V každém ze studovaných oborů se jejich počty na jednotlivých pobočkách liší. U prvního oboru je to 15 na první, 7 na druhé a 12 na třetí pobočce, u druhého oboru jsou poměry 13, 9, 30, u třetího, který je zaveden jen na dvou pobočkách, 5 a 14. I když čísla mohou být zavádějící, neboť do jisté míry zabírají konkrétní situaci, srovnáme na každé pobočce počty pedagogů spojených s centrem s počty „místních“: u prvního oboru je to 15 „místních“/13 „centrálních“, 7/15, 12/14, u druhého oboru 13/11, 9/20, 30/10, u třetího oboru 5/19 a 14/7. Co přinejmenším překvapí, je proměnlivost poměrů u těchto oborů, zejména proměnlivost váhy „centrálního“ jádra. Nelze si nepředstavit, že by to nemělo vliv na výuku a na rozdíly ve výstupu.